

I have already reviewed two of the concerts devoted to sacred polyphony by Palestrina. So far I couldn't discover anything really new in the performance of his music. That was different in the concert by Graindelavoix under the direction of Björn Schmelzer. In his approach he wants to pay tribute to the various styles of singing which he believes were practised in Rome. This means that 'classical' voices are combined with voices which have their roots in traditional music. So far it is mainly secular music which he has approached this way. This is controversial in itself, it is even more so in Palestrina's music, and in my view utterly unconvincing. So far I haven't read a single plausible argument in favour of this approach. And I just can't believe that this mishmash of sounds, some of which remind me of the things you hear in a zoo, were practised and appreciated in the Sistine Chapel, where the *Missa Papae Marcelli* was sung, which Graindelavoix performed. It was presented as part of a mass for Easter, with the appropriate plainchant and some additional motets by Palestrina. The performance of the plainchant was even worse than Palestrina. A new approach to his music is fine, but the way Graindelavoix looks at it is without historical foundation and therefore a dead end.

Johan van Veen (www.musica-dei-donum.org)

Dit keer was het de beurt aan Graindelavoix onder leiding van Björn Schmelzer. In de Pieterskerk werd één van de bekendste missen van Palestrina uitgevoerd, de *Missa Papae Marcelli*, ter ere van paus Marcellus II, die overigens maar drie weken paus was. Deze mis werd gepresenteerd in een liturgisch kader, een mis voor Pasen. Behalve de mis klonken enkele van Palestrina's motetten alsmede gregoriaanse gezangen. Een nieuwe kijk op Palestrina is een nobel doel, maar of dat de kijk moet zijn die Schmelzer er op heeft, mag ernstig betwijfeld worden. Het inzetten van instrumenten in muziek die in de Sixtijnse kapel heeft geklonken is op zichzelf al discutabel, dat geldt ook voor de toevoeging van versieringen in verschillende stemmen. Maar wat in de uitvoeringen van Graindelavoix vooral opvalt is een manier van zingen die sterk aanleunt tegen volksmuziektradities. Dat kan overtuigend zijn wanneer dat door musici wordt gedaan die uit die traditie komen en hun eigen muziek zingen. Maar hier klinkt het gemaakt en geforceerd, door zangers die een bepaalde stem opzetten. Het wil er bij mij niet in dat deze manier van zingen – die, oneerbiedig gezegd, me enigszins aan de geluiden deed denken die je in de dierentuin hoort – in de Sixtijnse kapel werd gepractiseerd. Ik heb in elk geval in de toelichtingen in het programmaboek geen enkel steekhoudend argument gelezen dat deze benadering zou rechtvaardigen. Ooit verscheen een dissertatie over het psalmgezing in Nederland in de 17e eeuw. Het droeg de titel "Daer wert om 't seerste uytgekreten". Dat gebeurde ook tijdens dit concert. Een andere dan de traditionele benadering van Palestrina is zeer welkom. Maar deze lijkt me een doodlopende weg. (...)(Besluit)

Negatieve uitschieters moeten ook genoemd worden: Graindelavoix, met een volstrekt ongeloofwaardige en in feite nogal ridicule visie op Palestrina, en The Sixteen, die het presteert een 19e-eeuwse vervalsing van Allegri's *Miserere* als echt te verkopen. In feite heeft zo'n ensemble op het festival niets te zoeken.

Johan van Veen (hortusmusicus.wordpress.com)